

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ДВАМА СЪСЕДИ И
СИРОМАШИЯТА

chitanka.info

Живели двамина съседи. Единият — богат, къщата му била пълна с имане, а другият — последен сиромаш, с трън да се завъртиш в двора му, нямало какво да закачиш. Отишъл веднъж сиромашът и почнал да тропа на богаташката порта. Показал се богатият.

— Какво има? — попитал.

— Дошъл съм при теб, да ме нахраниш и напоиш — рекъл сиромашът, — защото умирам от глад.

Богаташът се почесал по шията.

— За ядене — рекъл той — нямам нищо, но пиене ще ти дам. Хей там, под капчука, има цяла каца, пълна с дъждовна вода — иди пий, колкото щеш.

Сиромашът навел глава и си тръгнал наскърбен към къщи. Както вървял, усетил подире си стъпки — тихи, котешки, неуловими. Обърнал се, погледнал назад — няма никой. Повървял още малко и пак усетил стъпките.

— Хей — спрял се сиромашът, — кой върви подире ми като сянка?

— Аз съм — отвърнал глас на невидим спътник.

— Че кой си ти?

— Сиромашията.

— Защо ходиш подире ми? — учуден попитал сиромашът.

— Защото си ми мил и драг — отвърнала сиромашията.

— Откога си тръгнала след мен, сиромашийо?

— От люлката.

— И докога смяташ да ме съпровождаш?

— До гроба! — отвърнала сиромашията.

Клетият човек въздъхнал дълбоко, но нищо не казал. Прибрал се вкъщи, взел мотиката и лопатата и — право на гробищата. Мълчаливо почнал да копае. Копал, копал, изкопал един дълбок трап. Седнал да си почине и тежко въздъхнал. Тогава една невидима ръка го докоснала по рамото и чул пак гласа на сиромашията:

— Защо ти е този трап?

— Решил съм да легна в него и да сложа край на живота си.

— И аз ще легна при теб.

— Къде?

— В гроба.

— Влизай, щом като е тъй! — викнал зарадван сиромасът. — Влезе ли, сиромасийо? — попитал той подир малко.

— На дъното съм! — отвърнала сиромасията от трапа.

Тогав сиромасът грабнал лопатата и почнал да срива пръстта в гроба. Затрупал сиромасията и си отишъл.

Опретнал се, заловил се мъжката да работи и му провървяло. За година-две напълнил и той къщата си с имане. Богатият, като гледал как работите на съседа му се оправят, захванал да се пука от завист. Веднъж го спрял на улицата и го заразпитвал какво се е случило. Доскоросният сиромас му разказал как смогнал да натика сиромасията в гроба.

— Ти си я натикал — рекъл на ума си завистникът, — но аз ще я изровя и пак ще ти я проводя вкъщи!

И като нарамил мотиката, отишъл на гробищата. Провикнал се:

— Къде си мари, сиромасийо?

— Тука съм! — обадила се глухо сиромасията изпод земята.

Богатият разровил трапа и сиромасията пак излязла навън.

— Хайде сега — рекъл богатият, — скоро да идеш при стопанина си, защото той заглади косъма.

— Дума да не става — отвърнала сиромасията, — не ща!

— Защо?

— Защото аз толкова години вървах подире му, а той излезе неблагодарник и ме закопа в земята.

— А при кого ще идеш? — попитал богатият.

— При тебе. Ти ми стана мил и драг, като ме изкопа от гроба.

И като се лепнала подир завистливия богаташ, сиромасията не го оставила, додето не го докарала до просяшка тояга.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.